

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: P.Ch., nar...., ..., *zastoupeného: Mgr. Jaroslav Topol, advokát, Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, IČ 70890366, Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **31.3.2016** č.j. DSH/463/16,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků, ze dne 11.11.2016 č.j. MMP/276004/15, podle něhož byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „***zákon o silničním provozu***“), pro porušení § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 3.000,-Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na 1 měsíc a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v žalobě namítal nedostatečný údaj o identifikaci opakovaného předmětného přestupkového jednání ve výroku prvostupňového rozhodnutí, jakožto znaku předmětné skutkové podstaty. Dále žalobce měl za nesprávný odkaz na ustanovení § 125c odst. 5 silničního zákona, když došlo v mezidobí od vydání prvostupňového rozhodnutí do vydání rozhodnutí o odvolání k novele předmětného ustanovení a dle žalobce měl žalovaný změnit odkaz na ustanovení § 125c odst. 6 písm. c) bod první téhož zákona. Žalobce rovněž nesouhlasil s neuvedením bodového postihu ve výroku rozhodnutí, což je dle jeho názoru v rozporu s § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o přestupcích**“). Další námitka směřovala proti tomu, že pokud vzal žalovaný jako podklad ke svému rozhodnutí návod k obsluze, měl jej učinit obsahem spisu a žalobce o tomto vyrozumět, aby měl právo na seznámení s podklady rozhodnutí, nikoliv odkazovat v rozhodnutí na volně dostupné stránky na internetu, obsahující návod k obsluze. Rovněž žalobce namítal, že v průběhu řízení byl upřesněn předmět řízení, aniž by byl žalobce o tomto vyrozuměn, když v oznámení o zahájení je místo spáchání přestupku popsáno jako „v Plzni na úseku komunikace ulice U Seřadiště ve směru jízdy do centra města v prostoru cca. 100 m před zastávkou MHD – Hasičská stanice“, avšak v rozhodnutí I. stupně je uvedeno „na pozemní komunikaci ulice U Seřadiště v úseku od křižovatky s ulicí Na Bořích po vjezd do areálu společnosti OBB stavební materiály, spol. s r.o. ve směru do centra města“. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „**NSS**“) ze dne 31.3.2010 č.j. 1Azs 58/2000-541, podle něhož „správní orgán musí s upřesněním předmětu řízení řádně seznámit účastníky řízení a musí jim dát možnost se k němu vyjádřit, musí být tedy zachována totožnost skutku“.

Mezi měřicím stanovištěm a místem měření dle sdělení obvinění byl úsek předmětné pozemní komunikace rovný, nikoliv však již v případě vymezení místa přestupku dle rozhodnutí I. stupně. Argument správního orgánu o možnosti tzv. cosinu efektu, podle něhož s rostoucí vzdáleností měřicího zařízení od okraje vozovky se zvětšuje rozdíl mezi naměřenou rychlostí a skutečnou, a to ve prospěch pachatele přestupku, je podle žalobce lichý, neboť z certifikátu o schválení typu měřidla, který žalobce přiložil k žalobě a navrhl provést jako důkaz, vyplývá, že předepsaný měřicí úhel je 0 stupňů. Pokud tedy bylo měřeno vozidlo, které projíždělo zatáčkou, což vyplývá podle žalobce jak z přiložené mapky, tak i ze záznamu o přestupku, byl měřicí úhel nepochybně jiný než 0 stupňů a měření bylo provedeno v rozporu s certifikátem o schválení daného typu měřidla, který stanoví závazně měřicí úhel 0 stupňů. Podle žalobce došlo také k tzv. slip efektu, tedy k posunu záměrného kříže po povrchu měřeného vozidla v průběhu měření, což mělo za následek naměřenou vyšší rychlost než skutečnou. Žalobce namítal nepřesnost radarových zařízení zmiňovanou např. v dokumentu stanice BBC, který je dostupný na žalobcem uváděných internetových stránkách a obdobně odkazoval na článek Daily Mail na internetu. Oba tyto dokumenty navrhl provést jako důkaz. Dále navrhl provést důkaz znaleckým posudkem za účelem prokázání, že nedošlo ke vzniku slip efektu, který by měl vliv na výši změřené rychlosti a také navrhl žalobce vyšetřovací pokus s předmětným měřicím zařízením za účelem prokázání, že ani toto zařízení není schopno slip efekt zaznamenat a ukončit měření jako chybné.

Dále žalobce namítal, že na snímku z měření není záměrný kříž, proto nelze přezkoumat, zda měřicí bod byl skutečně na měřeném vozidle, které je v popředí snímku. Žalobce poukázal na přiložené vyjádření Českého meteorologického institutu (dále jen

„ČMI“), podle něhož ČMI trvá na tom, že při měření rychlosti laserovým rychloměrem, kdy na snímku leží záměrný kříž již jen z části na vozidle, byl brán jako nedodržení postupu obsluhy rychloměru. Toto žalobce rovněž navrhl provést jako důkaz. Podle žalobce pokud není na snímku záměrný kříž vůbec, je nutno postupovat v souladu se zásadou in dubio pro reo a mít za to, že měřicí bod se nacházel mimo vozidlo v popředí snímku. Žalobce rovněž měl za to, že se mohl měřicí bod na konci měřicí sekvence, která trvá přibližně 0,3 s, nacházet na vozidle v pozadí. Rovněž žalobce tvrdil, že na snímku není RZ vůbec viditelná, pouze na přiblíženém snímku.

Podle žalobce nebylo prokázáno zavinění, když úvahy správního orgánu I. stupně nemá za přezkoumatelné, neboť nasvědčují spíše závěru o nepřímém úmyslu, když je v prvostupňovém rozhodnutí uvedeno, že žalobce věděl, že případným překročením nejvyšší dovolené rychlosti může ohrozit zájem chráněný zákonem a pro případ, že jej poruší, s tím byl srozuměn. Podle žalobce je v tomto směru výrok v rozporu s odůvodněním ve smyslu rozsudku NSS ze dne 4.12.2003 sp.zn. 2Azs 47/2003. Dále žalobce namítal, že z pouhé skutečnosti, že je někdo držitelem řidičského oprávnění, nelze dovozovat, že ví, jaká je v místě nejvyšší dovolená rychlost v obci, resp. že ví, jaká je obecná úprava nejvyšší dovolené rychlosti v obci, a dále i kdyby toto věděl, nelze vyloučit, že konkrétní řidič neví, že tuto rychlost překračuje, případně, že si řidič nevšiml, že vjel do obce, případně byl v omylu ohledně toho, zda platí vyšší než obecná úprava nejvyšší dovolené rychlosti.

Dále žalobce měl za to, že mu měla být zakázána pouze činnost týkající se řízení motorových vozidel skupiny „B“, neboť při této činnosti měl žalobce spáchat údajný přestupek. Žalobce poukázal na zásadu in dubio mitius dle rozsudku NSS ze dne 17.2.2010 sp.zn. 1As 6/2010, podle něhož přicházejí-li v úvahu dvojí způsoby výkladu právní normy, je na místě uplatnit zásadu in dubio mitius.

Žalobce také tvrdil, že byla porušena zásada dvojího přičítání a žalobci byla kladena k tíži skutečnost, která je již součástí skutkové podstaty přestupku. Jednalo se o úvahu, že přestupek byl hodnocen jako závažnější, neboť při uvedeném překročení nejvyšší dovolené rychlosti se již výrazně prodlužuje dráha potřebná k zastavení vozidla, což může vyústit k přímému ohrožení bezpečnosti silničního provozu. To je podle žalobce v rozporu se zásadou dvojího přičítání. Dále měl žalobce za to, že bylo porušeno ustanovení § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, podle něhož se rozumí závažnost konkrétního přestupku, nikoliv typového obecného přestupku. Rovněž není zřejmé, zda tato skutečnost byla zhodnocena žalobci v jeho prospěch či neprospěch. Dále podle žalobce není zřejmé, jak správní orgán dospěl k závěru, že při uvedeném překročení nejvyšší dovolené rychlosti se již výrazně prodlužuje dráha potřebná k zastavení vozidla, když souvislost mezi rychlostí a brzdou dráhou nebyla jinak zjišťována.

Žalobce dále namítal za nepřezkoumatelnou úvahu, že na určité pozemní komunikaci je vyšší hustota provozu, neboť se jedná o přivaděč od dálnice D5. Toto má žalobce za nelogické, neboť existují převaděče k dálnici obecné, na nichž vyšší hustota provozu není. Dále podle žalobce není zřejmé, co je myšleno vyšší hustotou provozu. Žalobce poukázal na to, že dle policistů byl v době změření žalobce provoz mírný, takže není podle žalobce podstatné, jaká je obvyklá hustota provozu, ale jaká byla v konkrétní době. Podle žalobce měl

správní orgán mírný provoz naopak hodnotit v žalobcův prospěch.

Rovněž měl žalobce za nepřezkoumatelné úvahy, na základě nichž dospěl správní orgán k závěru, že pokuta ve výši 3.000,-Kč je adekvátní sankcí. Žalobce měl za to, že pokud je ukládána pokuta nikoliv na samé spodní hranici zákonné sazby, je nutné zdůvodnit, proč nepostačilo uložení nižší pokuty.

Správní orgán se podle žalobce rovněž nezabýval tím, zda byl naplněn materiální aspekt přestupku, ač je toto obligatorním znakem přestupku ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o přestupcích. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek NSS č.j 5As 104/2008-45.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že se jedná o poprvé v žalobě uplatněné námitky, kdy v odvolacím řízení byl žalobce zcela pasivní. Žalovaný takový pasivní postup považuje za zcela účelový krok a obvyklý procesní postup zmocněnce žalobce Ing. M.J., kterému by podle žalovaného neměla být poskytována právní ochrana. Žalovaný měl za to, že skutkový stav věci byl zjištěn spolehlivě, neboť nelze předjímat řízení možné budoucí neuplatněné námitky účastníka řízení a provádět dokazování v rozsahu odpovídajícím teoreticky možným nevzneseným námitkám. Podle žalovaného nebyl žalobce nijak v řízení zkrácen na svých právech. Podmínkou správnosti měření není viditelný záměrný kříž na fotografii z měření. Skutečnost, že přestupek žalobce spočívá v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci nejméně o 20 km/h, nemůže vést k jiné úvaze, než o naplnění materiální stránky přestupku, neboť nelze o banální překročení, nýbrž o překročení podstatné, kdy k naplnění materiální stránky přestupku došlo již na základě naplnění znaků formálních. Proto neměly správní orgány se naplněním materiálního znaku přestupku zabývat v rozsáhlých úvahách.

Součástí správního spisu je oznámení přestupku ze dne 12.7.2015, podle kterého žalobce v tento den řídil osobní motorové vozidlo Hyundai Santa Fe RZ ..., a to v 9:27 min. v Plzni na ulici U Seřadiště ve směru do centra města a byla mu naměřena laserovým rychloměrem Microdigicam rychlost 78 km/h již po odečtení odchylky v místě, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h. Žalobce odmítl oznámení podepsat a odmítl se vyjádřit. Podle úředního záznamu z téhož dne byla změřena rychlost cca. 100,6 m před autobusovou zastávkou Hasičská stanice ve směru ke křižovatce ulic U Seřadiště a Koterovská. Na základě lustrace bylo zjištěno, že přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí zákona o silničním provozu se žalobce dopustil v období po sobě 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců 2x a nelze věc vyřídit v blokovém řízení. Dále je zde záznam o přestupku s fotografií, na níž není záměrný kříž, ale je jasně čitelná registrační značka. Vozidlo je zachyceno celé uprostřed snímku. Vzdálenost měření je uvedena 100,6 m, limit místa 50 km/h, naměřená rychlost 80 km/h. K tomuto je připojen platný ověřovací list k radaru a rovněž výpis z karty řidiče.

Správní orgán při jednání dne 15.10.2015 vyslechl svědka M.Č., zakročujícího policistu, který uvedl, že vztah k žalobci nemá žádný. Předmětného dne prováděl měření rychlosti na ulici U Seřadiště v Plzni ve směru do centra města, měření prováděl jeho kolega, který i nastavoval měřicí zařízení, protože tento svědek ještě v době měření nebyl proškolen k používání rychloměru. Měřicí zařízení bylo postaveno na stativu na chodníku vedle stavební firmy na prodej střešní krytiny. Naměřili překročení rychlosti u vozidla Hyundai Santa Fe a

kolega vozidlo zastavil a prováděli procesní úkony. Provoz byl mírný, bylo polojasno, bez deště.

Svědék M.B. rovněž vypověděl, že k žalobci žádný vztah nemá. Předmětného dne byl obsluhou radaru. Stanoviště měření se nacházelo u společnosti OBB, která je před zastávkou MHD-Hasičská stanice. Radar byl umístěn před budovou firmy. Došlo k naměření vozidla pražské RZ Hyundai Santa Fe. Řidič předložil všechny doklady, byla provedena dechová zkouška, která byla negativní. Řidič si byl podle žalobce překročení rychlosti vědom. Protože se jedná o sledovaný přestupek, byla provedena lustrace, jíž bylo zjištěno, že řidič se během 12 měsíců tohoto přestupku již jednou dopustil. Na základě toho mu bylo sděleno, že věc nelze věc vyřídit v blokovém řízení a musí se sepsat oznámení. Provoz byl i dle tohoto svědka mírný. Před žalobcem nejelo žádné vozidlo, viditelnost byla nesnížena. Svědek potvrdil, že je proškolen k obsluze rychloměru, tento jej i nastavoval i obsluhoval, a to ve vzdálenosti cca do 1 m od okraje vozovky na chodníku. Podle svědka je před místem měření mírná zatáčka. Svědek potvrdil, že na záznamu nemusí být zaměřovací kříž, ten se používá obvykle v případech, že jsou na snímku zachycena dvě vozidla. Při měření samotném je zaměřovací kříž na displeji radaru samozřejmě vidět. Zda je na výsledné fotografii, záleží pouze na nastavení tisku. Podle svědka byl radar sestaven podle návodu, poté bylo zadáno jméno obsluhy, místo měření, limit a místo, od něž bude měření prováděno, ostrost a světlost obrazu. Čas a datum se nastavují automaticky, včetně vzdálenosti, na kterou se měří. Měření bylo prováděno v režimu manuálním, kdy proto, aby se provedlo měření, musí být vždy stisknuta spoušť.

Zatímco v oznámení o zahájení řízení o přestupku je místo přestupku specifikováno „na vozovce pozemní komunikace ulice U Seřadiště ve směru do centra“, ve výroku prvostupňového rozhodnutí je určení přesnější „na vozovce pozemní komunikace ulice U Seřadiště ve směru od křižovatky s ulicí Na Bořích po vjezd do areálu společnosti OBB stavební materiály, spol. s r.o. ve směru do centra města“. Dále je ve výroku uvedeno, že výpis z evidenční karty řidiče prokazuje, že se žalobce přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí zákona o silničním provozu dopustil rovněž 28.9.2014, tedy v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců již podruhé. V odůvodnění zkonstatoval správní orgán, že v oznámení přestupku plně korespondují výpovědi policistů, kteří shodně určili místo stanoviště měření jako prostor před budovou společnosti OBB stavební materiály a že měření prováděl svědek B., který je k obsluze rychloměru řádně vyškolen. Ve vztahu k měření podle návodu k použití rychloměru správní orgán odkázal na volně dostupné internetové stránky obsahující návod na přístroj Microdigicam. Dále správní orgán uvedl, že optimální vzdálenost pro zaměření je 80-140 m. V daném případě bylo měření provedeno na vzdálenost 100,6 m za nesnížené viditelnosti. Z návodu k použití vyplývá, že při měření rychloměrem může docházet ke cosinu efektu, podle něhož s rostoucí vzdáleností měřicího zařízení od okraje vozovky se zvětšuje rozdíl mezi naměřenou a skutečnou rychlostí, a to vždy ve prospěch pachatele, když s ohledem na uvedené skutečnosti měření prováděné za ideálních klimatických podmínek a osobou odborně způsobilou, správní orgán nemá o správnosti měření pochybnosti. Na snímku vedle vozidla nejede žádné jiné vozidlo. Vzadu za vozidlem je viditelný částečný obrys vozidla, které je zakryto vozidlem žalobce. Proto má správní orgán za jednoznačné, že naměřená rychlost patří vozidlu žalobce. Podle policistů měření probíhalo v manuálním režimu, proto svědek B. musel zaměřit vozidlo a stisknout spoušť. Výpis z evidenční karty řidiče prokazuje, že se žalobce skutku totožné skutkové podstaty dopustil

rovněž 28.9.2014, čímž je prokázáno, že přestupek spáchal v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců 2x. Přestupek hodnotil správní orgán jako závažnější, neboť při uvedeném překročení nejvyšší dovolené rychlosti se prodlužuje dráha k zastavení vozidla, což může vyústit v přímé ohrožení bezpečnosti silničního provozu. Vozovku ulice U Seřadiště lze hodnotit jako vozovku s vyšší hustotou provozu, neboť jde o přivaděč dálnice D5. Přestože je komunikace tvořena dvěma jízdními pruhy, je z důvodu zastávky MHD, která je několik metrů za stanovištěm policistů, nutno trvat na striktním dodržování rychlostního limitu. Správní orgán hodnotil naměřenou rychlost jízdy, kdy žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v rámci předmětné skutkové podstaty přestupku nižší měrou o 9 km/h, což bylo hodnoceno ve prospěch žalobce. Forma zavinění byla hodnocena jako nedbalost vědomá, jelikož lze mít za odůvodněný závěr, že žalobce jako držitel řidičského oprávnění zná zákon o silničním provozu. Podle správního orgánu žalobce věděl, že překročením nejvyšší dovolené rychlosti může ohrozit zájem chráněný zákonem a byl v případě, že jej poruší, s tímto srozuměn. Pokuta byla uložena ve spodní polovině sazby a zákaz činnosti na samé spodní hranici sazby.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal zmocněnec žalobce pan Ing. J. odvolání, které nedoplnil o odvolací důvody, a v napadeném rozhodnutí žalovaný zkonstatoval, že policisty považuje za svědky nezávislé, kteří nemají na věci žádný osobní zájem, žalobce neznají a skutečnosti, které uváděli, zjistili při výkonu svých služebních povinností, mezi něž patří též dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu. Svědci vypovídali po předchozím poučení o následcích nepravdivé výpovědi a jsou vázáni služební přísahou, přičemž správní orgán nezjistil žádný důvod, pro nějž by tyto výpovědi mohly být považovány za nevěrohodné. Žalovaný připomněl, že radar měl v době měření platný ověřovací list. Žalovaný tedy neměl žádných pochybností o relevantnosti měření, neboť svědek B. je způsobilý k obsluze radaru a tuto skutečnost není důvod zpochybňovat a ani dokazovat s ohledem na rozsudek NSS č.j. 7As 18/2011-54, neboť je zde předpoklad, že policisté jsou vysláni svými nadřízenými ke služební činnosti toliko způsobilí a nebyly v dané věci zjištěny žádné okolnosti, které by odůvodňovaly pochybovat o této skutečnosti. Svědek nastavoval radar podle svého vyjádření v souladu s návodem k obsluze a žalovaný nemá pochybnosti, že tak bylo činěno. Skutečnost, že došlo k dodržení návodu k obsluze, podpůrně potvrzuje i názor NSS č.j. 3As 82/2012-27 opřený o závěr stanoviska společnosti ATS-TELCOM Praha, a.s., podle něhož pokud by byl u zařízení porušen návod k obsluze, pak by ke změření rychlosti vůbec nedošlo a přístroj by uvedl chybové hlášení. Jelikož byla pořízena z měření fotografie, nelze mít pochybnosti o správnosti měření. Dále žalovaný konstatoval, že v mezidobí od vydání prvostupňového rozhodnutí vstoupila v účinnost novela zákona č. 361/2000 Sb. vyhlášená pod číslem 268/2015 Sb. a pod číslem 48/2016 Sb., avšak bylo zkonstatováno, že v rámci nové právní úpravy nebyla úprava pro žalobce příznivější než přechozí, proto není důvod ke změně právní kvalifikace.

Soud při jednání doplnil dokazování o předložené listiny:

Žalobce k žalobě přiložil vyjádření ČMI ze dne 27.11.2015, na které odkazoval v žalobě, podle kterého ČMI trvá na tom, aby každé měření rychlosti laserovým rychloměrem, kdy na snímku měřeného vozidla leží záměrný kříž jen z části na vozidle, byl brán jako nedodržení postupu obsluhy radarového rychloměru. Další přílohou žalobce jsou

údaje týkající se vlastností laserového měřiče rychlosti Microdigicam, kde se kromě jiného uvádí měřicí úhel 0 stupňů.

Žalovaný předložil znovu vytištěnou fotografii záznamu o přestupku, tentokrát obsahující záměrný kříž, který je na spodní části přední čelní masky vozidla, těsně nad poznávací značkou, téměř uprostřed vozidla.

Z žalovaným předloženého Návodu manuálu uživatele verze 4.1 cz k systému Microdigicam, vydaného telekomunikační společností ATS-TELCOM Praha, a.s. se uvádí, program umožňuje změnit některé vlastnosti zobrazení záměrného kříže, nastavení platí pouze na právě zobrazovaný snímek. Je možné přepnout zapnutím nebo vypnutím kříže. (str. 62 návodu). Na str. 67 Návodu jsou technické údaje, kde je napsaná optimální vzdálenost měření 50-140m, měřicí rozsah 25-400 m. Na str. 72 Návodu jsou informace o tzv. cosinu efektu, který se projevuje, když měřicí přístroj je dále od proudu měření vozidel. Zmenšení rychlosti naměřené je úměrné cosinu úhlu mezi proudem vozidel a osou měření. Závěr z tohoto je ten, že měřidlo nesmí korigovat údaj podle úhlu, proto naměřená hodnota je vždy menší než hodnota skutečná naměřená přímo ve směru pohybu vozidla.

Soud žalobu neshledal důvodnou.

Z výše shrnutého průběhu správního řízení je zřejmé, že žalobce v dané věci sám zvolil takovou strategii, aby po celé správní řízení nevyslovil jedinou námitku skutkového charakteru a ponechal všechna svá tvrzení až na řízení před soudem, proto se s nimi ani žalovaný nemohl vypořádat v napadeném rozhodnutí. Žaloba je datována 8.6.2016, přestupek se stal dne 12.7.2015. Všechny z jeho pohledu rozhodné okolnosti tak začal žalobce uvádět po uplynutí téměř celého roku od spáchání přestupku. Přitom je z průběhu správního řízení nepochybně zřejmé, že žalobci uplatňování práv před správním orgánem nebylo nijak znemožněno ani ztíženo. Žalobci bylo do vlastních rukou doručeno oznámení přestupku obsahující identifikaci skutku i předvolání k ústním jednáním. Zástupce se dostavil k jednání, ale ani tehdy žádné námitky nevznsl. Svým postupem se žalobce připravil o možnost osobně se k věci vyjádřit a také klást doplňující otázky vyslychaným svědkům – zakročujícím policistům. Žalobce k věci ve správním řízení nevznsl žádné námitky ani písemnou formou, např. prostřednictvím vyjádření k podkladům rozhodnutí či v odvolání, a to přestože byl žalobce k doplnění odvolacích důvodů řádně vyzván. Nelze tudíž odhlédnout od přístupu žalobce v průběhu celého řízení, když v souladu se zásadami logiky je podle názoru soudu takovéto námitky uplatňovat co nejdříve. Jsou-li skutkového charakteru, a jestliže zcela popírají možnost protiprávního jednání, není logické, že jsou uplatněny až poprvé v žalobě s odstupem téměř jednoho roku, proto je soud považuje za účelové s cílem dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím času. Popsaný postup žalobce tedy nelze hodnotit jinak než jako zcela účelový a rovněž žalobní námitky se jeví ve světle žalobcova jednání naprosto nevěrohodnými.

Sdou shledal výrok prvostupňového rozhodnutí dostatečně určitým, neboť znak skutkové podstaty předmětného přestupku, spočívající v jeho opakovaném spáchání, tedy recidiva, je specifikována dostatečně odkazem na datum předchozího přestupku přímo ve výtoku rozhodnutí a v odůvodnění se nadto vychází z výpisu z karty řidiče.

Pokud jde o žalobcův požadavek na změnu rozhodnutí v odvolacím řízení v důsledku novely § 125c odst. 5 silničního zákona, podle něhož byla ukládána pokuta, soud má za to, že se touto změnou zákona ve svém rozhodnutí dostatečně zabýval žalovaný, jak vyplývá z jeho výše shrnutého odůvodnění. Soud se ztotožnil s žalovaným v závěru, že jelikož změna zákona nebyla ve prospěch žalobce, nebyla změna rozhodnutí v odvolacím řízení namístě.

Ohledně upřesnění místa spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí oproti oznámení o zahájení řízení, toto bylo provedeno na základě provedeného dokazování (zejména na podkladě výslechu svědků) a při zachování totožnosti skutku, proto soud v tomto směru neshledal žádné pochybení ze strany správního orgánu.

Podstatné části návodu k obsluze byly přečteny při jednání před soudem, jehož se však žalobce nezúčastnil. Vyplývá z něho, že měřidlo nesmí korigovat údaj podle úhlu, proto naměřená hodnota je vždy menší než hodnota skutečná naměřená přímo ve směru pohybu vozidla. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pak ob stojí i bez odkazu na internetové stránky obsahující návod k obsluze, neboť z výše shrnutého obsahu správního spisu je zřejmé, že ani z námitek žalobce a ni z jiných okolností nevyplynulo, že policisté prováděli měření v rozporu s návodem k obsluze, když naopak svědek B. podrobně popsal postup při měření a potvrdil výslovně, že postupoval podle návodu k obsluze.

Soud neuznal žalobní námitku, že při změření mohlo dojít k záměně a ke změření druhého vozidla na snímku, neboť toto vylučuje provedené dokazování. Svědek B. totiž jednoznačně vyloučil možnou záměnu změřených vozidel, když popsal, že po změření vozidla se mu na tabletu ukazuje záměrný kříž jednoznačně určující změřené vozidlo.

Soud také za ničím nepodloženou považuje úvahu žalobce o nesprávném měření v důsledku absence záměrného kříže na snímku, když z žalobcem předloženého vyjádření ČMI i z výpovědi svědka B. jasně vyplývá, že je nutno odlišovat záměrný kříž zobrazený na obrazovce měřicího přístroje od záměrného kříže na výtisku fotografie, kde není umístěn ve všech případech. Z těchto důvodů shledal soud nadbytečným provádět důkazy ohledáním měřicího zařízení, přezkoušením měřidla, novým či stávajícím zkušebním protokolem či opatřením obecné povahy stanovícím požadavky na přezkoušení.

Není pravdivé ani tvrzení, že nebylo ve správním řízení řádně prokázáno ověření měřicího přístroje, neboť součástí správního spisu je platný ověřovací list k laserovému radaru. Pro nadbytečnost soud neprovedl žalobcem navržené důkazy článkem DailyMail, videodokumentem BBC, vyšetřovacím pokusem a znaleckým posudkem z důvodu zjišťování, zda nedošlo k tzv. slip efektu, neboť z ověřovacího listu vyplývá, že měřicí zařízení v této konkrétní věci disponovalo platným ověřením Českého metrologického institutu, což k prokázání správnosti provedeného měření spolu s výpověďmi policistů postačuje.

Není pravdivé tvrzení žalobce, že na fotografii z radaru není viditelná RZ měřeného vozidla. Naopak je zcela zřetelná.

Soud shledal i odůvodnění výše sankce v souladu se zákonem, když správní orgán

prvního stupně správně zohlednil v souladu s § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., závažnost přestupku, což nepředstavuje samo o sobě porušení zákazu dvojího přičítání.

Zákaz řízení všech motorových vozidel, nikoli jen skupiny B, je přiměřený a v souladu se zásadami logiky, neboť přestupek, jehož se žalobce dopustil, může být spáchán i řízením vozidla na základě jiného oprávnění než skupiny B, proto tento přestupek souvisí i s ostatními skupinami řidičských oprávnění.

Závěr správního orgánu o spáchání přestupku ve formě vědomé nedbalosti považuje soud za správný a dostatečně odůvodněný, neboť jednoznačně žalobce je osoba disponující řidičským oprávněním, které je tudíž na základě toho známo, že při řízení vozidla je nutné dodržovat předepsanou rychlost, což nečinil, a jednalo se o tak výrazné překročení, že si žalobce musel být vědom. Dílčí nesprávné odůvodnění prvostupňového správního orgánu týkající se otázky srozumění žalobce se spácháním přestupku, což lze dovozovat je úmyslu nepřímého, nemá dle názoru soudu vliv na zákonnost rozhodnutí.

Nelze akceptovat ani žalobní námitku, podle níž je v přestupkovém řízení nezbytné uvádět do výroku o trestu i počet zaznamenaných bodů do registru řidičů, neboť nejde o trest ukládaný správním orgánem, nýbrž o sankci sui generis, která nastává ex lege v souvislosti s pravomocným ukončením řízení o přestupku.

Z výše shrnutého obsahu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je také zřejmé, že správní orgán hodnotil i okolnosti svědčící jak v neprospěch žalobce (recidiva, místo s obecně vyšší hustotou účastníků silničního provozu v důsledku charakteru komunikace jako přivaděče dálnice D5 a v souvislosti s existencí zastávky MHD), tak i ve prospěch žalobce (např. překročení rychlosti v rámci dané skutkové podstaty nižší měrou). Přitom je dle názoru soudu možné přihlížet i k tomu, zda se jedná o místo, kde bývá vyšší hustota provozu, neboť jde o tzv. okolnost obecně přitěžující. Odůvodnění výše sankce (pokuta v dolní polovině sazby a zákaz činnosti na samé dolní hranici zákonné sazby) je tak podle názoru soudu přezkoumatelné, logické a dostatečně podrobné a je v souladu se zákonem.

Materiální stránka přestupku byla dle názoru soudu odůvodněna dostatečným způsobem, jak vyplývá z výše shrnutého obsahu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, neboť překročení rychlosti o 28 km/h představuje výrazné, nikoli bagatelní překročení rychlosti, kdy k naplnění materiální stránky přestupku došlo již na základě naplnění znaků formálních.

Soud neuznal tvrzení žalobce, že správní orgány řádně nezjistily skutkový stav věci bez důvodných pochybností a že správně nevyhodnotily provedené důkazy. V souladu s ust. § 3 správního řádu byl zjištěn skutkový stav, o němž nevznikly důvodné pochybnosti. Správní orgán prvního stupně provedl ve věci dokazování, přičemž ve skutkovém zjištění nevznikly žádné rozpory. Soud není v pozici úplné apelace, soud přezkoumával zákonnost napadeného rozhodnutí, z pohledu provedeného správního řízení bylo shledáno, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 5. června 2017

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně